

ΕΚ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
ΑΔ. Ν. ΔΙΟΜΗΔΟΥΣ
Αριθ. 108 Φ. 56

ΕΤΟΣ Β'. ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΡΥΡΙΚΗ ΑΡΙΘ. 79
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΡΤΑ 10 ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΓΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΡΤΑ 10
ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Τιμή ετησίας συνδρομής προπληρωτέας διά μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν δραχμαὶ νῆαι 12, διά δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20.
Τὸ Γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς οδοῦ Σταδίου ἀριθ. 17 ἀπέναντι τῆς Γενικῆς Παιδαγωγικῆς Τραπέζης.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 17 Αὐγούστου 1880.

Τῇ 5 Ἰανουαρίου τοῦ σωτηρίου ἔτους 1875 ὁ Ἀσμοδαῖος ἐξήρχετο τῶν πιεστηρίων τῆς Ἑλληνικῆς Ἀνεξαρτησίας, ἔχων ὅλην τὴν διάθεσιν νὰ γελᾷ καὶ γελῶν αὐτὸς νὰ κινήσῃ εἰς γέλωτα, εἰδωλατὸν, καὶ τοὺς ἀνχγώστους του. Ἀλλὰ μετὰ τινὰ χρόνον ἡ κατὰστασις τοῦ τόπου του πρέσθησε τοιαύτην εἰκόνα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ὥστε τῇ 11 Ἰουλίου 1876 ὁ Ἀσμοδαῖος σρίγγων τὴν μύτην του, ἵνα ἀποφύγῃ τὴν οὐχὶ εὐλαστον ὁσμὴν τῆς τραπέζης τῶν ἀργῶν, ἣτις κκελεῖται *πρωπολογισμός*, ἐσπόγγισε τὸν κάλκαμόν του, ἔθετο εἰς τὴν θήλην τὴν γραφίδά του καὶ προτροπᾶδην ἔφυγεν ἀνασειῶν αἰ σημεῖον ἀποχαριετισμοῦ τὸν πῆλόν του καὶ πικρὰ προσμειῶν τοῖς φίλοις αὐτοῦ, μεθ' ὧν ηὐτύχησε νὰ διέλθῃ ἀβλῆς πάσων ἐκείνην τὴν ἀνώμαλον περίοδον, ἣτις δικιῶνισ τὸ ὄνομά της ἐπὶ ὕψηλῆς στήλης.

Ἐκτοτε τέσσαρα ὄλα ἔτη πηρήλθον, αὐτὸς δὲ μακρὰν τῆς πατρίδος του ἐμάχανε δι' ἀγγέλων τὴν ἀνοδὸν καὶ κάθοδον τῶν ὑπουργείων μετὰ σταϊκῆς ἀπαθείας, περὶ ἑνὸς μόνου ἐρωτῶν: ἂν ἐμειῶν ὁ ἀριθμὸς τῶν μισθορῶρων περὶ ὧν ἔγραφεν ἐν τῷ τελευτῶ του φύλλῳ ὅτι σὸ πολλαπλασιασμὸς αὐτῶν καὶ τὸ θάσος εἶχεν αὐξήσει ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε εἶχε κατὰστῆ ἡ μόνῃ ἀξιόμαχος δύναμις τῆς Ἑλλάδος πρὸ τῆς ὁποίας καὶ Βασίλει καὶ Κυβέρνησις καὶ Βουλὴ καὶ ὀλόκληρον τὸ ἔθνος ἱκυπε τὸ γόνυ μετὰ τρόμου.»

Ἀλλὰ κατ' ἔτος οἱ πρωπολογισμοὶ τοὺς ὁποίους ἐλάμβανεν ἐσημείονον ἀνώτεροι μὲν ἀριθμὸν διὰ τὰ ἔξοδα, κα-

τώτερον δὲ διὰ τὰ ἔσοδα, ὅπερ ἠνέγκχε τὸν Ἀσμοδαῖον νὰ λέγῃ μετὰ θλίψεως *κάθε πέρσιν καὶ καλλιτέρα*.

Πρωμκντεύων τὸ τέλος τοῦ τέρατος τούτου, τοῦ προῦπολογισμοῦ, καὶ θέλων νὰ ἴδῃ τὴν πατρίδα του, πρὶν κατακρημνισθῆ εἰς τὸ βράχθρον τοῦ κυρίου Ζήμη, ἐπροχώρησεν ἡμέραν τινὰ καὶ ἐφθασε μέχρι τοῦ Σουνίου. Γλαυκὴ ἡ θάλασσα τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου τὸν εἴλκυε μόνῃ αὐτῇ πρὸς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀττικῆς διὰ μυστηριώδους ἑλξεως κολποῦσα τὸ ἱστίον τοῦ πλοικρίου του. Οὐδὲ ἡ ἀσθενεστέρην πνοὴ ἀνέμου ἠκούετο καὶ ὅμως τὸ πλοιακρίον του ἔπλεεν, ἔπλεε, καὶ τὸ γαλκνὸν κύμα ἐψυθίριζεν ἠδονικῶς περὶ τὴν πρῶρον του ὡς νκνούρισμα ἐπκνκπκῶν τὰ τόσα δνειρᾶ του. Καὶ συνέβη τότε ἐν μέσῳ τῶν γλυκυτέρων ἐκείνων ἐντυπώσεων νὰ ἴδῃ κατὰ τινὰ ὀπτικὴν ἀπάτην ἀπαστρέπτουσιν τὴν χίμην τοῦ δόρατος τῆς Χελκίδης Ἀθηνᾶς.

Προχωρῶν οὕτω πρὸς τὴν προσφιλεῖ του ἀκτὴν συνκντᾶ ἀτμάκκατον. Φιχιδρότης σπκνίχ ἐλάμπρυνε τοὺς ὀφθαλμοὺς του καὶ ἐπίστευεν ἐν τῷ ἄμα ὅτι ἡ πατρίς του ἐννοήσασκε πλέον ποῦ εὑρίσκεται ἡ πηγὴ τοῦ ἐθνικοῦ πλοῦτου ἐνκνπῆγησεν ἀτμοτελωνίδας, αἵτινες νὰ περιπολῶσιν ὄχι μόνον ἐν τῷ πελάγει, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐντὸς τῶν τελωνείων αὐτῶν. Τίς ἰδεῶν συνειρημός! Ὁ Ἀσμοδαῖος ἔχων πάντοτε ἐν τῷ νῶ αὐτοῦ τὸ σχέδιον τῶν ἀτμοτελωνίδων τὴν πρῶτην ἀτμάκκατον ἦν συνκντᾶ ἐκλαμβάνει ὡς ἀτμοτελωνίδας. Ἀναμνησθεῖς δὲ περικοπῆς τινος τοῦ Περιπλανωμένου καὶ μεταποικῶν κατὰ τι τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων ἐρωτᾶ διὰ στίχων

- Πόθεν;
- Ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα;
- Ποῖος βασιλεὺς εἶ;
- Κουμουνοῦρος μετρῶν τρία συνταγματικά του ἔτη.
- Καὶ ἡ ἀτμοτελωνίς σας λαθρεμπόρους δὲν γυρεῖ;
- Ὅχι. Τοῦ πρωθυπουργοῦ μας τὸ ἀσκέρι ταξειδεύει.

139

Ἐκυψε τὴν κεφαλὴν του πρὸς τὴν ἀπάντησιν ταύτην ὁ Ἀσμοδαῖος καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὴν ἐξορὴν ἀναφωνήσας οὐκέτι καιρός!

Ἐν ἔτος μετὰ τὸ συμβῆναι τοῦτο ὁ Ἀσμοδαῖος λαμβάνει ἐπιστολὴν ἀγγέλλουσαν αὐτῷ ὅτι ἐσημακτίσθη ἡ Οἰκουμένη Κουβέρνησις. Τὸ πρόσωπόν του τότε ἀπήστραψεν ἐξ ὑπερτάτης χαρᾶς. «Ἴδου λοιπὸν, εἶπεν. Ἐὰν αἰτίξῃς τὴν καταπτώσεως τῆς Ἑλλάδος εἶναι οἱ πολιτικοὶ τῆς, ἰδοὺ κληρὸς νὰ συντριβῶσιν ὅλοι ὑπὸ τὰ παρκαπτώματά των». Ἐσυρρεν ἐκ τοῦ κόλπου του τὸν κάλαμον, ἐκαθάρισε καὶ ὤξυνε τὴν γραφίδά του καὶ ἐκίνησε νὰ ἔλθῃ διὰ ξηρᾶς πλέον εἰς τὰς Ἀθήνας, ἰδίως διότι ἤθελε διερχόμενος καὶ διὰ τῶν δούλων ἀδελφῶν νὰ μάθῃ τοὺς πόθους των ἐκ τοῦ πλησίον. Ἀλλὰ τί θέμα, ὅτε ἐπλησίτισε πρὸς τὰ μεθόρια. Εἶδεν ἐκεῖ στίφη ἐνόπλων ἀνθρώπων, οὓς ἐκάλουν ἐπικραστᾶτας. Ὀλίγον ἀπωτέρω εἶδεν ἕνα ἀχυρῶνα κειόμενον καὶ ποιμνιον ἀλλοχοῦ ἀπυρόμενον. Καὶ τί ζητεῖ ἡ ἐπικραστᾶσις εἰς τὰ σύνορα; ἐσκέφθη. ἠθέλησε νὰ ἀποτείνῃ τὸν λόγον πρὸς ἕνα χρυσοκέντησον ὀπλαρχηγόν, ὅστις δὲν ἐνόησε νὰ τὸ κουνήτῃ ἀπὸ τὴν Σούρπην, ἀλλὰ φοβερὰ κρυγῆ τοῦ ἔφραξε τὸ στόμα: *Φύγε Ἀσμοδαῖε τοὺς πετσωματάδες!* Στρόβιλος ἐν τῷ ἄμα ἐπελθὼν κατὰ τοῦ προσώπου του ἔστρεψε τοῦτο πρὸς βορρᾶν, μακρὰν τῆς Ἑλλάδος πάλιν, ἐνῶ προφητικῶς ἐξήνεγκε τὴν ἐπὶ τοῦ θεάματος κρίσιν του: *Τὸ ἐπὶ τῶν συνόρων τοῦτο μοραδικὸν θέαμα, νὰ ἰδῆς, θὰ γεννήσῃ ἕνα μοραδικὸν περὶ συνόρων ζήτημα, τὸ ὁποῖον θὰ ἀπορροφήσῃ καὶ τὸ ἐλάχιστον μόνιον ζωῆς τοῦ ἔθνους.*

Καὶ ἀπῆλθεν ὁ Ἀσμοδαῖος μακρὰν τῆς Ἑλλάδος ἐπικρατῶν πάλιν: *Οὐκέτι καιρός.*

Ἐκεῖ ἐν τῇ εὐρωτιῶσιν κρύπτῃ του ἔμκθεν ὅλην τὴν δυστυχίαν τῆς πατρίδος του. Ἐχουσε πύρινα δάκρυα ὅτε ἤκουσεν ὅτι ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς τυλιξὲς τὰς σημαίας του ἐπανήρχετο εἰς τὴν Ἀκμίαν καὶ ἐθρήνησεν ἀπαρηγόρητα διὰ τὸ αἶσχος τῆς πατρίδος του.

Ἐκτοτε ὁ ἀπελπισμὸς εἰσῆλθεν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Ἀσμοδαίου. Ἡ ἰδέα τοῦ νὰ ἐπικρατῆ τὴν πατρίδα του ἀπέπτη ὡς ἡ ἰδέα πολέμου διὰ τὴν Ἑλλάδα. Νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας ἀλλὰ πῶς νὰ ἐμπνευσθῇ πλέον ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἔπου αἱ ἐρωτέρη ἰδέαι μετεβλήθησαν εἰς ῥάκη σημαίας πετσωματᾶ;

Ἄλλ' ἐνῶ διελογίζετο ταῦτα χερμόσυνον μῆνυμα φθάνει εἰς τὰ ὦτά του. Μκνθάνει ὅτι τὰ προσωπικὰ κόμματα ἔπεσαν καὶ ἐκ τῆς τέφρας των ζωηρὸς ὡς ὁ φοῖνιξ ἀνεγεννήθη ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἀρχῶν, ὁ πολιτικὸς ἐκεῖνος περὶ οὗ ἔγραψεν ὁ Ἀσμοδαῖος ἐν τῷ τελευταίῳ του φύλλῳ:

«Κατὰ τοῦ συνκαπισμοῦ τῶν συμφερόντων ἐπεχείρησε ν' ἀντιπαθῆ ὁ κ. Τρικουπῆς ὑψώσας τὴν σημαίαν τῶν ἀρχῶν ἀπέναντι τῆς τῶν προσώπων. Εἰς τὴν ἀπόπειραν ταύτην ἐπεκροτήσαμεν ἐξ ὅλης καρδίας ἀκολουθοῦντες πᾶν βῆμα αὐτοῦ μετὰ πκλμῶν καρδίας.»

Ἡ εἰδήσις αὕτη διέλυσεν ἐν τῷ ἄμα τὴν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του πυκνὴν νεφέλην καὶ εἶδε τότε ἐνώπιόν του μίαν Ἑλλάδα, ἣν δὲν ἐφκντάσθη οὐδὲ ὁ ἐνθουσιωδέστερος τῶν

ἀγωνιστῶν τοῦ εἰκοσιένου. Ἡ χαρὰ τῷ ἔδωκε πτερὰ καὶ ἐπέτρεξεν εἰς τῆς Παλλάδος τὸ ἄστῃ δεικνύων τοὺς κυνδοντάς του ἐκ τῆς ἡδονῆς ἣν ἐπροξένει αὐτῷ ἡ ἰδέα, ὅτι ὁ Ἀσμοδαῖος ὑπερήσπισε τὸν κατὰ τῶν προσώπων ἀγῶνα.

Ὁ ἐκούσιος λοιπὸν ἐξῆριστος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του εὐτυχῆς ὅσον οὐδέποτε!. Κομπάζων ἐβουθίζετο μέχρις ἀστραγάλων εἰς τὴν κόριν ἔνα ἐν ταῖς πλατείαις ἐπιδειχθῆ ὡς νικητῆς. Καὶ ἐκτύπη τὴν ὀξὺ ἀντηχοῦσαν μεταλλικὴν γραφίδα του.

Ζητεῖ νὰ ἴδῃ ποῦ κεῖνται τὰ πεσόντα πρόσωπα, ζητεῖ νὰ ἴδῃ ποῦ ἀνεστηλώθη ἡ σημαία τῶν ἀρχῶν, ὅτε ἀφῆνης ἀντικρύζει ῥάκος τι, ὅπερ ἀναπτυσσόμενον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἐδείκνυεν εἰς τοὺς θεατὰς πέντε μεγάλα πρόσωπα μετὰ πυκνῆς ἀκολουθίας

Τοῦ Ἀσμοδαίου τὰ ὄμματα ἐσκοτίσθησαν. Ἐνόμισεν ὅτι δὲν θὰ ἔβλεπε πλέον πρόσωπα, δὲν θὰ ἤκουε πλέον περὶ συμφερόντων. Καὶ ὅμως τὴν παρὰ τῆς ἐκείνην ὅλην ἐξήγησεν ὡς προσωπικὴν κωχρῶς: «Ἐστῶ εἶπε. Δὲν ἐνόησ' ἄρα πῶς νὰ φύγω, ἀφοῦ ἤλθον. Ἄς μεταβληθῶσιν ὅλα αἱ ἀρχαὶ εἰς πρόσωπα, ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ νὰ μάθω ἕνα ἕνα τοὺς μυστηριώδεις νόμους κατ' οὓς αἱ ἀρχαὶ προσωποποιοῦνται.»

Προσφιλεῖς ἀνγκνῶσται! Διὰ σᾶς ὁ Ἀσμοδαῖος ἔρχεται. Ἄλλοτε συνεταξείδευσε μαζί σας κατ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἐπικίνδυνον τρικυμίαν, τῶρα ἔρχεται ἕνα μαζί σας ἐξ ἀκολουθήσῃ πάλιν νέον κατὰ τῶν προσώπων ἀγῶνα. Δὲν θὰ τοῦ ἐγγίτῃ πλέον τὴν μύτην ἂν τις τὸν ἀποκαλέσῃ συνάδελφον, θὰ τὸ θεωρήσῃ μάλιστα ὡς ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου, ὅπερ ἀνακλμθάνει. Δὲν ἔρχεται μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ γελάσῃ ὡς ἄλλοτε. Θὰ εἶνε κατηφῆς ὡς ἡ ἡμέρα τῆς ἐπικρατῆ τοῦ στρατοῦ καὶ θὰ προσπαθήσῃ νὰ ἀναπτύξῃ τὴν σημαίαν τῶν ἀρχῶν, ἣτις κεῖται ἤδη τυλιγμένη ὡς ἡ σημαία τῶν ἑλληνικῶν ταγματῶν. Τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Ἀσμοδαίου παρκαλοουθοῦσιν ἤχοι στρατιωτικῶν πικίων. Ἴπποι συναθροίζονται ἀπὸ περάτων τοῦ κόσμου, τηλεβόλα ἀποθηκεύονται, πκνοπλίκι στρατιωτικὰ πκροσκαυάζονται, χρήματα ζητοῦνται. Καὶ ἐν μέσῳ τῆς πολεμικῆς ταύτης ἀνταρχῆς μίξ φωνῆ ἀντηχεῖ: *ὑπὲρ τῆς πατρίδος θὰ χυθῆ αἷμα!* Ὁ Ἀσμοδαῖος ὅμως, ὅστις ἕνεκα τῶν τόσων παρκαδόξων τὰ ὁποῖα εἶε κατέστη ὁ μᾶλλον δῦσπιστος τῶν Ἑλλήνων, ἀνκμινῆσκειται σατανικῶς τῆς ἱστορικῆς ῥήσεως τοῦ μακκρίτου Ποτλῆ, ὅστις γινόμενον ποτὲ λόγου περὶ τῶν ἐπικρατῆτων Νκυπλικῶν, ὅτε πολλοὶ μετὰ δειλίας προέλεγον ὅτι θὰ χυθῆ αἷμα: *αμὴ φοβεῖσθε, εἶπεν. Αἷμα δὲν χύνεται, διότι τὸ αἷμα τοῦ Ἑλλήνου δὲν εἶνε δημόσιον.* Τὴν ῥῆσιν ταύτην ἀνκλογίζόμενος φκντάζεται ὅτι ἀκούει παρκατῆταμένον συριγμὸν ὄφρα εἰς τὴν ἡγῶ τῆς πολεμικῆς φωνῆς: *ὑπὲρ τῆς πατρίδος θὰ χυθῆ αἷμα ἀπαντῶντα: ὑπὲρ τῶν συμφερόντων θὰ χυθῆ χρῆμα.* Ὁ συριγμὸς οὗτος εἶναι τόσον παγερός, ὥστε τοῦ ἔρχεται νὰ κάμη τὸν σταυρὸν του.

Ἐν τούτοις τὸ θάρρος δὲν τὸν ἐγκαταλείπει. Περιβκλόμενος τὴν πκνοπλίαν του σᾶς προσφωναῖ: *θαρρεῖτε!*